



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 60/2026-27

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED]

[REDACTED] a [REDACTED] zastúpených JUDr. Emíliou Korčekovou, advokátkou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, proti postupu Okresného súdu Nové Zámky v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/23/2007 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručenou Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) 4. novembra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) (a v nadväznosti na to aj porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj svojho práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), práva podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 2, 3 a 4 ústavy, čl. 11 listiny, čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Okresného súdu Nové Zámky (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 9C/23/2007 (ďalej len „napadnuté konanie“). Navrhujú, aby ústavný súd priznal každému z nich finančné zadost'učinenie po 16 000 eur a náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti, jej príloh a vlastnej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že sťažovatelia sú žalovanou sporovou stranou v napadnutom konaní o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy. Návrh na začatie konania bol Okresnému súdu Bratislava III doručený 5. decembra 2006. Dňa 29. januára 2007 bol spis postúpený okresnému súdu a bola mu pridelená sp. zn. 9C/23/2007.

3. Na pojednávaní 14. januára 2015 okresný súd rozsudkom (v poradí druhým) žalobu vo veci samej, ako i protinávrh žalovaných zamietol.
4. Odvolací súd rozhodoval o odvolaní spolu trikrát, keďže jeho dve rozhodnutia (sp. zn. 25Co/635/2015 z 22. júna 2016 a sp. zn. 25Co/2/2019 z 27. novembra 2019) dovolací súd zrušil a vec mu vrátil na opätovné konanie a rozhodnutie. Rozsudkom sp. zn. 25Co/53/2021 z 13. júla 2022 odvolací súd potvrdil prvoinštančný rozsudok vo výroku o zamietnutí žaloby, žalovaným v 1. a 2. rade náhradu trov voči žalobcovi nepriznal a rozhodol, že žalovaní v 1. a 2. rade majú nárok na náhradu trov odvolacieho a dovolacieho konania v rozsahu 100 %. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť 30. augusta 2022.
5. Dňa 20. októbra 2022 bolo okresnému súdu doručené dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu sp. zn. 25Co/53/2021 z 13. júla 2022.
6. Ústavný súd nálezom č. k. II. ÚS 385/2022-48 z 30. novembra 2022 rozhodol, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní a postupom Krajského súdu v Nitre v konaniach vedených pod sp. zn. 25Co/635/2015 a sp. zn. 25Co/2/2019 bolo porušené základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj ich právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, prikázal okresnému súdu, aby v napadnutom konaní konal bez zbytočných prietáhov. Sťažovateľom priznal finančné zadost'učinenie a náhradu trov konania. Tento nález nadobudol právoplatnosť 9. januára 2023.
7. Po podaní dovolania okresný súd realizoval procesné úkony súvisiace s prípravou veci na predloženie dovolaciemu súdu (vyjadrenia strán z februára a marca 2023). Uznesením č. k. 9C/23/2007-1296 z 2. februára 2023 rozhodol o trovách odvolacieho a dovolacieho konania a uznesením č. k. 9C/23/2007-1318 zo 14. marca 2023 zamietol sťažnosť žalobcu. Spis bol predložený dovolaciemu súdu 3. mája 2023.
8. V ďalšom procesnom postupe Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6Cdo/74/2023 z 13. augusta 2024 rozhodol o pokračovaní v konaní s právnymi nástupcami žalobcu. Uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 6Cdo/74/2023 z 26. novembra 2024 bolo dovolanie odmietnuté a sťažovateľom bol priznaný nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu. Spis bol vrátený okresnému súdu 16. decembra 2024, ktorý uznesenie najvyššieho súdu doručil sťažovateľom 27. januára 2025.
9. Sťažovatelia podali ďalšiu ústavnú sťažnosť 3. februára 2025, ktorou namietali porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v napadnutom konaní. O podanej ústavnej sťažnosti ústavný súd rozhodol uznesením z 11. marca 2025 tak, že ústavnú sťažnosť odmietol. Konštatoval, že ústavná sťažnosť v rozsahu, v ktorom sťažovatelia namietali postup ústavného súdu do právoplatnosti nálezu sp. zn. II. ÚS 385/2022 z 30. novembra 2022, je neprípustná z dôvodu prekážky rozhodnutej veci. Vo vzťahu k postupu okresného súdu po vydaní tohto nálezu ústavný súd odmietol z dôvodu podľa § 56 písm. g) ako zjavne neopodstatnenú, pretože nezistil existenciu prietáhov v konaní.

10. Okresný súd uznesením č. k. 9C/23/2007-1397 z 5. marca 2025 rozhodol o trovách dovolacieho konania a určil, že žalovaní majú voči žalobkyniam nárok na náhradu trov konania vo výške 0 eur. Uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 7. mája 2025.

11. V rámci opisu priebehu konania sťažovatelia poukázali na to, že na liste vlastníctva, na ktorom je zapísaná nehnuteľnosť týkajúca sa predmetu konania, je zapísaná poznámka o vedení súdneho konania. Zároveň predložili list záujemcu o kúpu tejto nehnuteľnosti preukazujúci, že v dôsledku evidencie poznámky na liste vlastníctva nemôžu realizovať svoje vlastnícke právo a nehnuteľnosť scudzovať.

II.

Argumentácia sťažovateľov

12. Sťažovatelia argumentujú, že konanie ako celok trvalo extrémne dlho, viac ako 18 rokov, čo je z ústavnoprávneho hľadiska neprijateľné a neakceptovateľné. Žiadajú od ústavného súdu, aby toto konanie posudzoval ako celok a túto extrémnu dĺžku trvania konania zohľadnil pri svojom rozhodnutí, a to aj napriek tomu, že bolo vo všetkých jeho častiach právoplatne skončené.

13. Zbytočnými priet'ahmi v konaní došlo podľa názoru sťažovateľov nielen k porušeniu ich základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny spolu s právom podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ale i k porušeniu ich práva na pokojné užívanie majetku, zásahu do ich majetkových práv a spochybneniu ich vlastníctva k nehnuteľnostiam nadobudnutým v dobrej viere.

14. Namietajú, že na liste vlastníctva je aj naďalej vedená poznámka o prebiehajúcom sporovom konaní, a dodávajú, že ich preto obmedzujú dôsledky trvania konania, a to napriek tomu, že konanie bolo právoplatne skončené 7. mája 2025 rozhodnutím o trovách konania, a teda vyčerpaním celého predmetu konania.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

15. Sťažovatelia namietajú, že postupom okresného súdu v napadnutom konaní došlo k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny (a v nadväznosti na to aj k porušeniu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy), ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a ďalej bližšie nešpecifikovaných práv podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 2, 3 a 4 ústavy, čl. 11 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu postupom okresného súdu v napadnutom konaní.

16. Sťažovatelia od ústavného súdu žiadajú, aby ústavnú sťažnosť spojil na spoločné konanie s ústavnou sťažnosťou podanou 3. februára 2025. Spojenie vecí na spoločné konanie nie je možné, pretože ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľov uznesením sp. zn. II. ÚS 146/2025 z 11. marca 2025 odmietol. O skoršej ústavnej sťažnosti tak rozhodol pred tým, ako sťažovatelia druhú ústavnú sťažnosť vôbec podali.

III.1. K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

17. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť.

18. Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (II. ÚS 287/2021).

19. Ústavný súd v rámci svojej rozhodovacej činnosti stabilne prezentuje názor, podľa ktorého základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru poskytuje ochranu len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu doručená v čase, keď porušenie práva označeným orgánom verejnej moci trvalo alebo ešte pretrváva.

20. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že v čase podania ústavnej sťažnosti bolo napadnuté konanie na okresnom súde právoplatne skončené vyčerpaním celého obsahu predmetu konania vrátane rozhodnutia o výške trov dovolacieho konania. Stav právnej neistoty, v ktorom sa sťažovatelia nachádzali a ktorý plynul z absentujúceho rozhodnutia v merite veci a o výške trov konania, bol v úplnosti odstránený. Skutočnosť, že aj po právoplatnom skončení konania je na liste vlastníctva evidovaná informatívna poznámka o prebiehajúcom súdnom konaní, na tomto závere nič nemení.

21. Informatívny charakter poznámky vylučuje reálnosť obavy sťažovateľov, ktorí tvrdia, že poznámka ich obmedzuje v tom, aby s nehnuteľnosťou nakladali. Uvedené platí o to viac, ak na zmienenom liste vlastníctva sú evidované viaceré exekučné záložné práva. Rozptýliť obavu prípadného seriózneho záujemcu o kúpu nehnuteľností možno do času výmazu informatívnej poznámky bezpochyby aj predložením právoplatných rozhodnutí súdov. Sťažovateľom nič nebráni v tom, aby sami adresovali príslušnému okresnému úradu, katastrálnemu odboru podnet na výmaz pohľadávky s preukázaním dôvodu výmazu poznámky. V súlade s § 39 ods. 3 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 162/1995 Z. z. o katastri nehnuteľností a o zápise vlastníckych a iných práv k nehnuteľnostiam (katastrálny zákon) v znení neskorších predpisov totiž platí, že okresný úrad zruší poznámku bez návrhu, ak sa preukáže, že pominuli dôvody jej zápisu. Existencia informatívnej poznámky teda nemá priamu súvislosť s postupom súdu v (už právoplatne skončenom) konaní.

22. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd dospel pri predbežnom prerokovaní tejto časti ústavnej sťažnosti k záveru, že okresný súd nemohol porušiť práva sťažovateľov v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 6 ods. 1 dohovoru, pretože v čase podania ústavnej sťažnosti bolo napadnuté konanie právoplatne skončené, a preto ústavnú sťažnosť v tejto časti posúdil ako zjavne

neopodstatnenú a ako takú ju odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

III.2. K namietanému porušeniu práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 2, 3 a 4 ústavy, čl. 11 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu:

23. Sťažovatelia porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 20 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 3 a čl. 13 ods. 2, 3 a 4 ústavy, podľa čl. 11 listiny a podľa čl. 1 dodatkového protokolu odvíjajú od porušenia základných práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru výlučne v kontexte zbytočných prietahov zo strany okresného súdu. Práve s ohľadom na argumentačné prepojenie oboch uvedených obsahových častí ústavnej sťažnosti nemohlo v dôsledku absencie porušenia základného práva zaručeného podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čl. 38 ods. 2 listiny) a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru dôjsť ani k porušeniu sťažovateľmi označených článkov ústavy, listiny a dodatkového protokolu, a preto aj v tejto časti bolo potrebné ústavnú sťažnosť odmietnuť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 10. februára 2026

Libor Duľa
predseda senátu